

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lutego 2017 roku K. P. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5000 zł tytułem odszkodowania oraz zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że powód nie zawierał z pozwanym żadnej umowy pożyczki, w związku z tym pozwany bezpodstawnie wzywał powoda do zapłaty należności i podjął wobec powoda działania windykacyjne. Powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Postępowanie wyjaśniające trwa już półtora roku, co wywołuje u powoda stany nerwicowe, lękowe i bezsenność. Dochodzona pozwem kwota jest adekwatna do żądanej przez stronę pozwaną w wezwaniu do zapłaty należności oraz kosztów, które powód poniósł podczas toczącego się dochodzenia (pozew, k. 2-9).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu przyznano, że podjęto względem powoda działania windykacyjne, które zostały zawieszono do czasu wyjaśnienia okoliczności zawarcia umowy pożyczki. Po zakończeniu postępowania przygotowawczego zakończono działania windykacyjne i usunięto dane osobowe powoda z systemów informatycznych. W ocenie pozwanego powództwo jest bezzasadne z uwagi na brak znamion bezprawności i winy w działaniach pozwanej spółki. Podniesiono także zarzut braku wykazania zasadności dochodzonej pozwem kwoty zadośćuczynienia (odpowiedź na pozew, k. 80-84).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w W. podjęło działania windykacyjne przeciwko K. P. w związku z niespłaceniem należności wynikających z umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2014 roku nr (...).

(dowód: okoliczności bezsporne, wezwanie do zapłaty, k. 11).

W dniu 20 października 2015 roku zostało wszczęte dochodzenie w sprawie doprowadzenia (...) S.A. w dniu 27 listopada 2014 roku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2500 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie przedstawiciela spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki o numerze (...) oraz co do tożsamości osoby zawierającej umowę podając się za K. P.. Dochodzenie zostało umorzono wobec niewykrycia sprawców. Jednocześnie ustalono, że podpis złożony na umowie pożyczki nr (...) nie został sporządzony przez K. P. (dowód: zawiadomienie, k. 14; postanowienie z dnia 30 marca 2016 roku, k. 15; zażalenie, k. 16; postanowienie z dnia 27 października 2016 roku, k. 18-19; zażalenie, k. 20-22).

Pismem z dnia 10 listopada 2016 roku K. P. zwrócił się do (...) S.A. z siedzibą w W. z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie krzywd wyrządzonych przez działanie pracownika spółki (...) oraz usunięcie skutków działania, które naruszyło jego dobra osobiste wskutek kierowanych do niego wezwań do zapłaty

(dowód: pismo z dnia 10 listopada 2016 roku wraz z dowodem nadania, k. 23-26).

W odpowiedzi na reklamację (...) S.A. poinformowała K. P., że spółka zakończyła działania windykacyjne oraz usunęła jego dane osobowe z systemów informatycznych i potwierdziła, że K. P. nie ma zobowiązań finansowych względem spółki. Jednocześnie uznano roszczenie finansowe za nieuzasadnione

(dowód: pismo z dnia 14 grudnia 2016 roku, k. 27).

W dalszej korespondencji strony podtrzymywały swoje stanowiska

(dowód: pismo z dnia 17 stycznia 2017 roku, k. 28-31; pismo z dnia 1 lutego 2017 roku, k. 32).

K. P. pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 931,09 zł miesięcznie

(dowód: zaświadczenie, k. 33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto powyżej opisany stan faktyczny, nie był sporny pomiędzy stronami. Wszystkie powołane okoliczności Sąd mógł zatem uznać za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Mając na uwadze, iż stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami postępowania, zeznania świadka D. K. nie przyczyniłyby się do ustalenia stanu faktycznego, a jedynie mogłyby co najwyżej potwierdzić ustalony powyżej stan faktyczny.

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 11 lipca 2019 roku sprostowano protokół z rozprawy z dnia 6 marca 2019 roku. Sąd prowadził postępowanie na podstawie dokumentów, w tym pism procesowych oraz protokołów rozprawy zgromadzonych w aktach sprawy. Rozprawa w dniu 23 listopada 2018 roku (k. 134) została odroczonej do dnia 6 marca 2019 roku, podczas której, zgodnie z protokołem znajdującym się na karcie 142, odroczonej publikację orzeczenia do dnia 20 marca 2019 roku. Na posiedzeniu w dniu 20 marca 2019 roku został wydany wyrok (k. 143-144). Jednakże w systemie P. znajduje się protokół z rozprawy z dnia 6 marca 2019 roku o treści odmiennej niż protokół wszyty do akt. Wyrok w niniejszej sprawie został wydany na podstawie protokołów znajdujących się w aktach sprawy.

Podstawą powództwa o zadośćuczynienie wytoczonego w niniejszej sprawie były przepisy dotyczące naruszenia dóbr osobistych. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się konieczność ujmowania dóbr osobistych w kategoriach obiektywnych. Jednocześnie akcentuje się, że cechą dóbr osobistych jest ich niemajątkowy charakter, czyli że dobra te nie dają się wyrazić wprost w kategoriach ekonomicznych, co nie przekreśla jednakże faktu, że reperkusje ich naruszenia mogą odbijać się w sferze majątkowej, o czym świadczy choćby treść przepisu art. 24 § 2 k.c. (por. wyr. SA w Katowicach z dnia 18 lipca 2001 r., sygn. akt I ACa 242/01, publ. OSA 2002, Nr 9, poz. 50).

Z kolei według art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, natomiast w myśl § 2 tego przepisu, jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., sygn. akt V CKN 195/01, niepubl.).

Ustawodawca uzależnia udzielenie ochrony dobrom osobistym na podstawie przepisu art. 24 § 1 k.c. od uznania, że zachowanie prowadzące do zagrożenia (lub naruszenia) dóbr osobistych nosi znamiona bezprawności. Powszechnie

przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Innymi słowy działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 2003 r., sygn. akt I CKN 480/01, L.).

Zgodnie z art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontryktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany / udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (tak wyrok SN z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt VCKN 406/00 opubl. w Prok. I Prawo (...)), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach - art.3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, opubl. w OSNC 1997/6-7/76).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód upatruje bezprawności działania pozwanego w podjęciu przeciwko niemu działań windykacyjnych polegających na wysyłaniu monitów do zapłaty należności z tytułu umowy, która nie została przez powoda zawarta.

Wskazać należy, iż wierzyciel, któremu przysługuje roszczenie względem dłużnika, ma prawo egzekwować je poprzez wysyłanie wezwań do zapłaty, monitów itp., a przypadku kiedy to okaże się nieskuteczne wstąpić także na drogę postępowania sądowego, a w przypadku uzyskania tytułu wykonawczego także do komornika o wszczęcie egzekucji. Wszelkie te działania w żadnym razie nie mogą być uznane za bezprawne. Nie dochodzi bowiem w tym wypadku do naruszenia norm prawnych ani zasad współżycia społecznego, a wręcz przeciwnie, tj. do realizacji swoich uprawnień w granicach prawem przewidzianym. Konkludując w ocenie Sądu, w tej sytuacji należy uznać, że pozwany działał w ramach porządku prawnego tj. w ramach norm prawa przedmiotowego usprawiedliwiającego i legalizującego wkroczenie w sferę cudzych dób osobistych w celu wykonywania własnego prawa podmiotowego, którym jest zaspokojenie własnego interesu w postaci wyegzekwowania należności. Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany zawiesił działania windykacyjne w momencie powzięcia wiadomości o wszczęciu dochodzenia w przedmiocie niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie przedstawiciela spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki o numerze (...) oraz co do tożsamości osoby zawierającej umowę podając się za K. P.. Postępowanie to zostało umorzone wskutek niewykrycia sprawy. Niemniej jednak, mając na uwadze, iż w toku dochodzenia ustalono, iż powód nie podpisał z pozwanym umowy pożyczki w dniu 27 listopada 2014 roku także, że podpis ten został sfalszowany, pozwany zaprzestał jakichkolwiek czynności mających na celu wyegzekwowanie należności z tytułu przedmiotowej umowy względem powoda. Ponadto pozwany usunął wszelkie dane powoda ze swoich systemów informatycznych.

Konkludując wskazać należy, iż oczywiście powód ma prawo żądać spokoju i niezakłócania jego egzystencji niepożądaną korespondencją, jako że jednak dotyczą one realizacji uprawnień przysługujących wierzycielowi, a działanie, które można przypisać pozwanemu, nie wykracza poza ogólnie przyjęte normy wyznaczające granice dochodzenia swych prawnie uzasadnionych roszczeń – to nie mogą być one poczytane za bezprawne w rozumieniu art. 24 k.c., a tym samym nie prowadzą one do naruszenia dóbr osobistych. Z tego względu powództwo o zadośćuczynienie podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód przegrał proces w całości. Z tego też względu koszty procesu zostały w całości zasądzone od powoda na rzecz pozwanego w wysokości 917 zł, na które składały się następujące kwoty: 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt 3 orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.